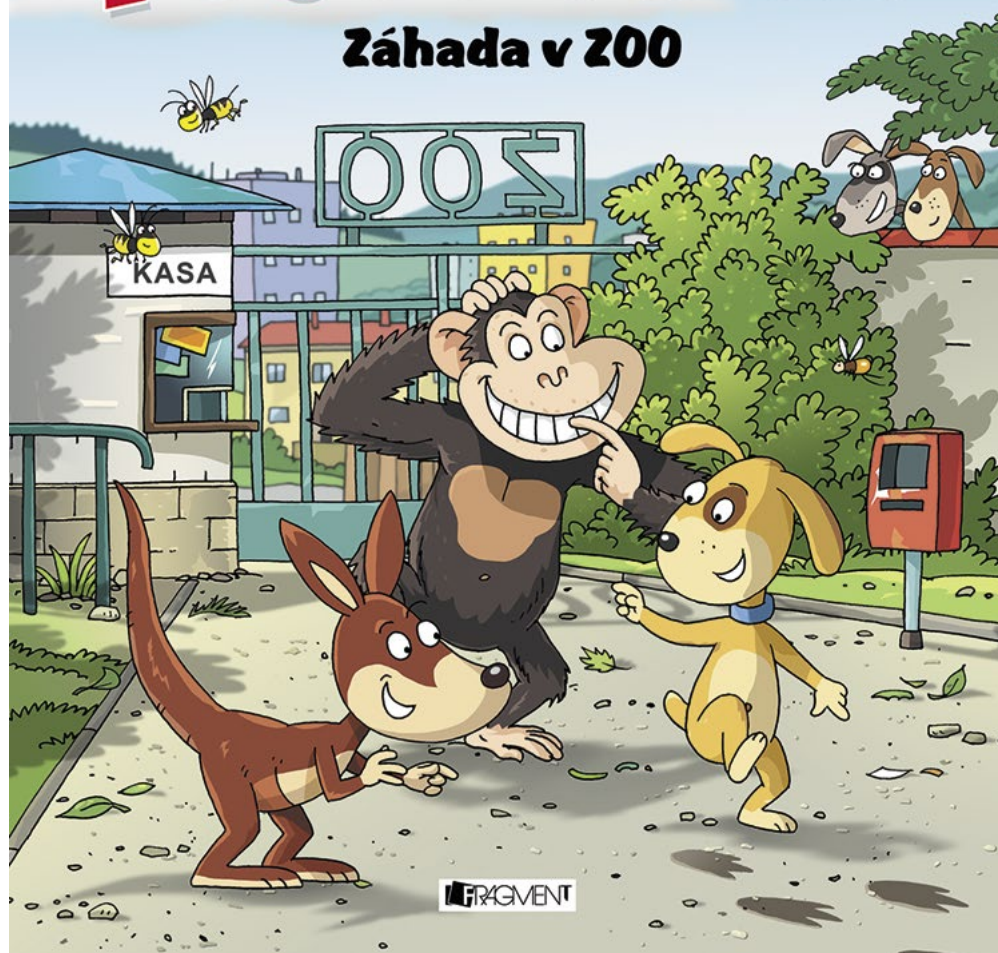

Ilona Fišerová

ilustroval Josef Pospíchal

Pejsek Dar

Záhada v ZOO

Pejsek Dar – Záhada v ZOO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilona Fišerová
Pejsek Dar – Záhada v ZOO – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Pejsek Dar

Záhada v ZOO

Ilona Fišerová

Ilustroval Josef Pospíchal

FRAGMENT

Tomáškoví a Michalce

Obsah

Veliká událost	7
Nový pán	11
Dar potřebuje kamaráda	17
Dobrý skutek	23
Návštěva u stromových dikobrazů	27
Pátrání	33
Koupel	39
Tísňové volání	45
Vyšetřování	49

Veliká událost

Příběh, který vám chci vyprávět, by se možná ani nestal, nebýt jednoho bláznivého nápadu, jenž se zrodil v hlavě malého štěněte. Ale dřív než nápad přišlo na svět štěně.

A já vám povím, jak to všechno bylo.

V ulici Pod kvetoucím kaštanem ve žlutém domě s velkou zahradou bydlela slečna Prokopová s fenkou Růženkou.

Růženka patřila k nejušlechtilejším ze všech psů a psíků v celé ulici. Byla to, řečeno dvěma slovy, PSÍ DÁMA. Úcta, kterou ji její okolí zahrnovalo, se ještě znásobila jednoho jarního dne, kdy se Růženka stala maminkou. Během pár hodin se v proutěném košíku objevila hromádka světlehnědých kňučících kuliček. Fenka s varovně zdviženým čenichem nechala do košíku nahlédnout pouze slečnu Prokopovou, která napočítala rovných sedm štěnat. A trvalo ještě několik dalších dlouhých týdnů, než hrdá Růženka předvedla své potomky i ostatním.

Snad všichni sousedé z ulice Pod kvetoucím kaštanem se přišli podívat na tu zlatavou nadílku.

Šest štěňátek bylo načesaných s barevnými šátky pod krkem a vyvolávalo úsměvy na tvářích návštěvníků. Jak by ne, byly to psí slečny a podědily způsoby po mamince. Zato sedmé štěně...

Se stále umazaným čumáčkem šmejdilo po celém domě i po zahradě a všechno, co našlo, podrobilo důkladnému prozkoumání.

„Fuj, necháš toho!“ mračila se slečna Prokopová na malého umouněnce, který si právě dával ke svačině její levý plesový střevíc.

„To jsem zvědavá, kdo si tě vezme,“ povzdychla si, když sečetla všechny rozkoušané boty, prádlo a časopisy.

„Kdo by si mě bral? Zůstanu doma!“ divil se pejsek a udělal na slečnu Prokopovou psí oči a po štěněcím způsobu natáčel hlavu ze strany na stranu, dokud ho nevezala do náruče a všechno mu neodpustila.

Ovšem myšlenka na nového pána začala pejskovi vrtat hlavou a nedopřála mu ani chvílku klidu. Nemohl spát ani jíst, a dokonce ho nebavilo ani tahat sestry za uši.

Nejlepší by bylo najít si šikovného řezníka, rozhodl se, když dostal ke svačině chutnou kost. Za chvíli však bylo všechno jinak.

Rád bych do služby k nějakému turistovi, zasníl se pejsek, když běhal po zahradě. To bych se mohl toulat celým světem.

Pejsek byl bezradný. Bylo tolik různých pánů s úžasným povoláním, že chudák nevěděl, jak se rozhodnout. A právě v tu chvíli se to stalo!

Z obývacího pokoje zazářilo tajemné světlo a přitáhlo pejska jako magnet. Štěně s jazykem vyplazeným vzrušením následovalo nazelenalý svit.

Slečna Prokopová sledovala napínavý detektivní seriál a ani si nevšimla druhého pozorného diváka. Pejsek s tlamičkou dokořán hleděl na obrazovku, kde se proháněl policejní pes, který s ohromnou dávkou odvahy a důvtipu vyřešil každou zapeklitou situaci.

Slečnu Prokopovou polekalo veselé vyštěknutí.

„Už to mám! Stanu se detektivním psem!“ zaradoval se pejsek a samým štěstím si mohl ukroutit ocásek.

Tentokrát se pejskovo rozhodnutí nezměnilo, naopak každým dalším dnem sílilo. Hlavní bylo nepodcenit přípravu!

„Co to děláš?“ divila se jedna z jeho sester, když viděla, jak psisko běhá po zahradě, zuřivě vrčí a strká už tak špinavou hlavu do hlíny.

„Vrrr, snažím se zatknout krtka! Jestli se chceš přiučit něco z policejního řemesla, tak pojď blíž, ale dávej pozor, ať mi ho nevyplašíš!“ zavrčel pejsek, aniž by na chvíli přestal v pobíhání.

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou psí slečna. „Už mám čistý kožíšek a nažehlený šátek, chci být odpoledne co nejkrásnější.“

Pejsek se nedbale zeptal:

„A proč chceš být nejkrásnější právě dneska?“

„Tobě to neřekli?“ podivila se psí holčička a zavrtěla ocáskem.

„Pro každého z nás si přijde nový pán. A to víš, na prvním dojmu moc záleží.“

To byla zpráva! Pejsek zabrzdil tak prudce, až přeletěl největší krtinu a zabořil se nosem do hlíny.

„Koho by sis přála za nového pána?“ vyzvídala nedočkavě.

„Mně je to celkem jedno. Stačí mi, abych dostala každý den teplé jídlo a čistý šátek na krk,“ řekla psí slečna a důstojně s čumáčkem vysoko zdviženým odcházela pryč.

Pejsek ji dohnal:

„To já bych chtěl, aby si pro mě přišel policejní komisař! Chtěl bych se stát detektivním psem, jakého jsem viděl v televizi!“

Myslel si, že sestru ohromí, ale namísto toho sklidil jen její posměch.

Odpoledne se do zahrady u velikého domu trousili různí lidé a postupně si odváděli jednu psí slečnu po druhé. Pejsek se pro jistotu schoval pod lavici a odtud očekával příchod svého policisty. Jenomže ve služebním stejnokroji nikdo ne a ne přijít!

Jediný, kdo měl uniformu, byl pošťák a toho pejsek neměl rád. Sám nevěděl proč, prostě mu ten pán s velkou brašnou příliš nevoněl. Radši před ním zalezl ještě hlouběji pod lavici a pozoroval, jak si pošťák odvádí poslední sestřičku.

Na nebi se objevila první hvězda a pejsek se s ušima svěšenýma vrátil k mámě do teplého pelíšku.

„Podívej se, jak jsi umazaný!“ mračila se Růženka, když se k ní přitulilo poslední ze štěňátek. Ale hned si uvědomila, že bez malého ušmudlánka zůstane u slečny Prokopové docela sama, a začala pejska láskyplně olizovat.

„Mám špatný den,“ smutnil pejsek. „Nikdo si mě nevybral. Nikdo mě nechce!“

„Ty můj malý hlupáčku,“ utěšovala ho maminka. „Máš ze všech mých dětí největší štěstí! Od zítřka tě čeká služba u pana Opičky.“

„Já nechci k žádné opici!“ vyskočil pejsek. „Každá ze sester má svého člověka! A já půjdu k opici? Nikdy, to radši uteču!“

Maminka ho připlácla packou a neposlušné štěně hned zmlklo a samým rozčilením okamžitě usnulo.

Hlavou se mu honily krásné sny o statečném policistovi a jeho věrném psu.

Nový pán

Sluníčko polechtalo spící štěně paprskem na bříšku. A protože hrálo víc než kožíšek psí mámy, donutilo malého nezbedu otevřít oči.

„Uááá, to jsem se krásně vyspal,“ zív si pejsek a postupně si protáhnul všechny tlapky. Nakonec zatočil ocáskem a chystal se vyběhnout do zahrady a pořádně prohnat faldy kocourovi ze sousedství.

Jenže přišla slečna Prokopová a zhatila pejskovy plány.

„Tak pojď, rošťáku, půjdeme do služby k panu Opičkovi,“ vzala štěně do náručí.

Pejsek se vzepřel a zatvářil se nejzuřivěji, jak uměl.

„Nechci k žádné opici! Všude se píše, že pes je nejlepším přítelem člověka. Kdo to jakživ slyšel, aby se pes kamarádil s opicí!“ vrčel pejsek. Ale nebylo mu to nic platné.

„Neboj se, našla jsem ti hodného pána. Budeš u něho spokojený, uvidíš!“ chlácholila nezvedené štěně slečna Prokopová.

Špatná nálada pejska provázela celou cestu a ještě se zhoršila ve chvíli, když slečna Prokopová zamířila přímo k vratům, na kterých bylo napsáno velkými písmeny ZOO. Pejsek neuměl číst, ale zvláštní pachy, které toto místo provázely, mu dávaly jasný signál, že to s tou opicí bylo míněno vážně!

Slečna Prokopová vešla dovnitř postranním vchodem, aniž by si koupila vstupenku. První, co štěně spatřilo, byl velký výběh pro šimpanze.

„Nazdááár, ty jsi tu nový, vid’?“ mával na pejska dlouhou rukou rozesmátý opičák. „Já jsem Jožin, a jestli chceš, budeme spolu kamarádit!“

„Ty jsi ta opice, které budu muset říkat pane?!“ zamračil se pejsek. „S žádným velkým přátelstvím nepočítej!“

A honem hledal výmluvy:

„Nikdy nebudu kamarádit s někým, kdo nemá pořádný ocásek! Já jsem pes a my psi si na ocásku nesmírně zakládáme. Dokážeme s ním vyjádřit radost a přízeň, ale také s ním umíme výhruzně zamávat!“ vrčel pejsek a pro výstrahu zašermoval ocáskem opičákovi přímo před nosem.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.